

Sv. Bakhita,
otrokyně a řeholnice,
(1869 – 8.2.1947)

dobrota - laskavost - něžnost

Bakhita spatřila světlo světa v roce 1869 v Olgosse, nedaleko Dárfúru, v jihozápadní části Súdánu. V této zemi žijí obyvatelé národa Dagi, kam přišli před staletími, usídlili se tam a patřili k významným kmenům. Rodina malé Bakhity byla šťastná a spokojená. Vlastnila pole i dobytek.

V roce 1876, kdy Bakhita dosáhla sedmý rok života, unesli ji dva Arabové. Po měsíci zajetí ji prodali obchodníkovi s otroky. S velkou odvahou hledalo toto dítě cestu jak utéct, ale znovu ji zajal pastýř, který ji prodal hrůzostrašně vypadajícímu Arabovi. Ten ji zase prodal obchodníkovi s otroky. Jednou ji tak zbili, že se ocitla v bezvědomí a krvácející ji nechali ležet na podlaze. Pak si Bakhitu koupil turecký generál, jehož žena ji podstoupila bolestivému tetování. Mučitelka uchránila před tetováním jen její tvář, protože byla velmi pěkná. Přesto jí však způsobila na prsou, na břiše i na ramenou 114 řezných ran břitvou na holení. Ubohá oběť si nepřála nic jiného, jen umřít. Mučitelka navíc do jejích ran vsypala sůl, což jen zvětšovalo jizvy i utrpení. Stále krvácející ji strčili do skladu, kde byla více než jeden měsíc, bez kousku látky, bez minimálního množství vody, aby si mohla očistit rány.

V roce 1882 zmíněný turecký generál prodal v Chartúmu Bakhitu italskému konzulovi Callista Legnani. Brzy se projevilo dobro, které to Bakhitě přineslo, poprvé ve svém otroctví dostala oblečení - tuniku, která jí navrátila postavení ženy. Konzul ji chtěl vrátit do její rodné vesnice, ale protože v době jejího únosu byla velmi malá, nepamatovala si přesně svoji vesnici. Když Legnano dostal v roce 1885 pokyn opustit Afriku a vrátit se do Itálie, vzal Bakhitu s sebou. Po příjezdu do Janova ji daroval svému příteli Augustovi Michielimu.

Manželé Michieliovi byli dobří a spravedliví lidé, ale nebyli praktikující křesťané. Paní Turin zakázala Bakhitě navštěvovat kostel. Přesto správce pana Michieliho, Illuminato Checchini, sehrál v Bakhitinim životě důležitou roli na její cestě víry. Bakhita ho popsala jako " muže zlatého srdce a kultivovaného vznešeného poznání", který se o ni staral s otcovskou láskou. On byl ten, kdo této mladé Afričanku jako první zvěstoval Krista a vyučoval ji náboženství. Ve svém srdci obětoval vše na úmysl dobra, pro tuto duši. Začal tím, že jí daroval malý kříž, přičemž řekl: "Ježíši, tobě ji svěřuji. Takovou ubohou, jaká je. "Jelikož Michieli musel znovu odejít do Suakinu v Africe, jeho dcera Alice a Bakhita, jako spolupracovnice správce Illuminati Checchiniho, byly svěřeny canossiantkám z Benátek.

Zde se bez dlouhého přemýšlení zřekla jistoty a finančního zabezpečení, které jí nabízela rodina Michieliova, jakož i naděje, že uvidí svou rodinu. "Ne, nemohu se vrátit do Afriky, protože tam nemůžu svou víru v Boha vyznávat ani uplatňovat! Já opravdu velmi miluji paní s jejím dítětem, ale svého Boha nemůžu ztratit. "Ve svých pamětech Bakhita píše, že toto se stalo 29. listopadu 1889. V tomto tvrdém boji našla Bakhita podporu jako u církevních představitelů, tak i u představitelů krále, kteří jménem italské vlády, která zakázala otroctví, ji vyhlásili za svobodnou.

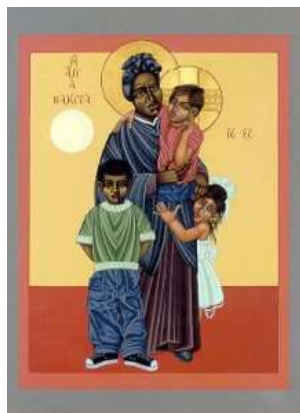
Když byla připravena na svůj velký den - 9. leden 1890, aby z rukou benátského biskupa, kard. Agostiniho, přijala křest, biřmování i první svaté přijímání, byla plná smíšených pocitů, emocí. Na jedné straně měla silný pocit vlastní nedůstojnosti, na druhé straně zase nepopsatelnou radost, když se v ten den stala Božím dítětem. Dostala se k Matce Fabretti, své katechetce, která ji uklidnila a ujistila, že to, co před Boží spravedlností a moudrostí něco znamená, je jediné láska: "Ty miluješ Boha, ne?" Bakhita s úsměvem souhlasí a je šťastná. Její oči prozrazují dojetí. Matka ukončila rozhovor slovy: "Jdi v pokoji a volej s důvěrou: „Otče náš, jenž jsi na nebesích"

Poté, co přijala křest, při kterém dostala jméno Jozefína, Margherita, Fortuna, Bakhita zůstala u canossianek, v institutu pro katechumeny, kam brzy bude patřit, kde bude bezprostředně povolána na další cestu životem. Zdálo se jí, že není možné, aby se jí splnila tato touha.

Necítila se toho hodna. Obávala se, že bude kongregaci kompromitovat svou černou pleť. Duchovní otec ji však ujišťoval: "Bůh se nedívá na tvou pleť, ale na tvé srdce." Bakhitu přijali a po třiletém noviciátu 8. prosince 1896 složila před benátským biskupem kardinálem Sarti svaté sliby. Přijal ji a řekl jí: "Slož své svaté sliby beze strachu. Ježíš tě chce, Ježíš tě miluje. Miluj ho a služ mu navždy. "K zajištění spásy své otrokyni řekl:" Boha můžeme poznávat a setkávat v nekonečně mnoho způsobech, ale když On, Stvořitel, si vyvolí svou nevěstu, vždy myslí na svou služebnici."

Po přijetí za řádovou sestru ve Veroně, sestra Bakhita odešla zpět do Benátek, odkud ji poslali do řeholního domu v Schio, kde strávila 45 let. Po příjezdu okamžitě získala sympatie všech obyvatel města, kteří ji na důkaz své lásky nazvali "**černou matkou**". Během I. světové války obětavě pomáhala zmírňovat utrpení, které válka přinesla. S láskou se starala o raněné vojáky, přivezené do institutu, který fungoval jako vojenská nemocnice. Skutečnost, že během II. světové války bylo Schio uchráněny před bombardováním, připisují lidé svatosti sestry Bakhity. Když byl poplach, Bakhita řekla: "Nemějte žádné starosti. Pán ví, co se má stát, zde se nestane nic." Jak držela ve svém srdci lásku k Africe, tak vnímala i své povolání řeholní sestry.

Jednoho dne vyšla z jejího srdce tato modlitba:

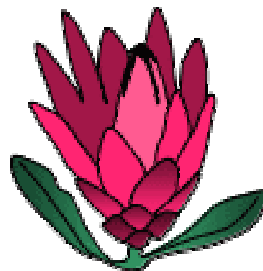
"Ó, Pane, přece jen nemohu letět k mým lidem a čistým hlasem jim zvěstovat Tvoji dobrotu? Ach, kolik duší bych chtěla pro Tebe vybojovat! V první řadě mou matku, mého otce, mé bratry a sestry, ty, kteří jsou ještě otroci, všechny, všechny černochy v Africe. Dej, ó Ježíši, aby i oni Tě mohli poznat a milovat! "

Matka Bakhita oslavovala

8. prosince 1943, jako řádová sestra, své výročí. Brzy se však u ní začaly projevovat důsledky jejího života a staré bolesti. Deformující artritida a astmatická bronchitida s rýmou oslabovaly její organismus. Přesto z jejích úst nevyšla ani jedna stížnost, a tak se jí zeptali: "Matko Bakhito, vy opravdu nic nepociťujete?" "Samozřejmě, že něco cítím, ještě přece žiji. Pouze mrtví nic necítí" - odpověděla. "Ale proč si potom nestěžujete?" "Myslím na Ježíše na kříži a na bolestivou Matku. Takže už nic víc nepotřebuji. " Překvapivě rychle musela vyměnit hůl za vozíček, aby si zápalením plic nezadržitelně nepřivedla konec. Při plném vědomí a v povznášející moudrosti pro všechny, přijímá poslední pomazání.

A na konci jejího života 8. února 1947 nečekaně přišla Panna Maria. "Jak jsem šťastná... Matko Boží, Matko Boží!" - to byly její poslední slova v okamžiku, kdy vyměnila pozemský život za úplnou svobodu Božích dětí. Při prvním kontaktu s evangeliem ji bezprostředně zaujala tato pravda: Přes křest se staneš Božím dítětem. "Boží dítě, já, ubohá černoška!" - opakovala si neustále. "Křest mi přinesl tolik radostí, že jsem byla šťastná z tolika milostí, které jsem dostala." "Tady jsem se znovu zrodila jako Boží dítě!" - řekla pokaždé, když se při návštěvě kostela dotýkala křtitelnice, kde byla pokřtěna.

Setkání s ukřižovaným Kristem bylo určitě rozhodující na její cestě životem. Před křížem odkryla nekonečnou Boží lásku. Když uviděla Ježíše na kříži poprvé, byla velmi sklíčená a ptala se: "Co tento člověk udělal, že musel takto skončit?" "Nic" - dostala odpověď, "On chtěl za nás zemřít, z lásky k nám i k tobě. "" I za mě!

"opakovala Bakhita nevěřičně. Stojíce a znovu vidouce Ježíšovu lásku, který pro ni na kříži zemřel, prožívala tuto skutečnost velmi osobně a těšila se, že našla konečně své povolání: totálně sloužit novému - nebeskému pánovi. Pod vlivem této víry svou obětavostí dosáhla svobodu a svatost podle Boží vůle, a tak s potěšením - podle starého zvyku - nazývala Pána "**El Paron**". Ve sv. Josefině Bakhitě najdeme přenádherně svědkyni otcovské lásky Boží a viditelné znaky svědčící o její trvalé skutečné svatosti. Její poselství je v hrdinské dobrotě jako odraz dobroty nebeského Otce. Zanechala v nás svědectví smíření a odpuštění, což určitě poskytuje útěchu křesťanům v Súdánu, kteří jsou tak těžce zkoušeni dlouhotrvající válkou, což si vyžádala množství lidských životů. Vzhledem k její věrnost a službu v rozdávání naděje, přičemž poskytuje naději i celé církve, můžeme být na ni hrdí.

V době velikého soužení jde Bakhita po cestě následování Krista, po cestě prohloubení křesťanské lásky a neotřesitelné věrnosti církve. (Jan Pavel II. - 17. května 1992)

Život Matky Josefiny Bakhity je projevem bezpodmínečné obětavosti podle Boží vůle. Její motto zní: "**To, co Bůh chce!**" Důkazem jejího vztahu k bližnímu je: **dobrota - laskavost - něžnost.**

Její černé ruce plné lásky se dotýkali hlaviček dětí, které každý den navštěvovaly v institutu školu. Její milující hlas, který zněl jako zvonek, a k tomu její africký přízvuk, očaroval maličkých, těšil chudých a ubohých. A tak se chovala ke všem, kteří zaklepalí na dveře institutu. Pro Bakhitu to byly projevy zcela samozřejmé.

"Pokud by přišel obchodník s otroky, který mě unesl, který mě trápil, poklekla bych před ním a líbala bych mu ruce. Kdyby se to nestalo, nebyla bych dnes křesťankou ani řeholnicí“.

Když někomu vyprávěla svůj strastiplný životní příběh, děkovala Pánu, že ji vzal na tuto nečekanou cestu víry a udělal z ní svou nevěstu. Žádný, ani jen nepatrný hněv, nevyšel z jejích rtů: "**Ona si všech vkládala do srdce a modlila se za ně.**"

Byla přezdívána "Africký květ" nebo i "Šťastná sestra".

" Osvobození, jehož se jí dostalo v setkání s Bohem Ježíše Krista, chtěla – a cítila to jako svou povinnost – šířit dále, chtěla, aby bylo předáno co možná nejvíce lidem. Naději, která se v ní zrodila a která ji „vykoupila“, si nemohla ponechat jen pro sebe; tato naděje měla zasáhnout mnohé, měla se dostat ke všem. (papež Benedikt XVI.)

